

死の設計図

ഡေธ프린्ट

D E A T H P R I N T

VOL. 4 : THE CITADEL OF THE SHADOWLESS SPIRE

DEATHPRINT VOL. 4

แปดนภระ

เล่ม 4 : นครจำลองหอคอยไร้เงา

Volume 4: The Citadel of the Shadowless Spire

ประพันธ์โดย

JONINX

TENSOR FRONTIER HORIZONS PRESS

"เมื่อความสูงทะยานสู่สองร้อยแปดสิบเมตร อากาศเบาบางและแรง
กดบรรยากาศย่อมบีบเค้น...
หอคอยแห่งนี้ไม่ได้สร้างขึ้นเพื่อเชิดชมมนุษย์ หากแต่เป็นกับดัก
สถาปัตยกรรมระดับมหานคร"

— ฮาเซงาวะ เร็นจิ

สถาปนิกและผู้ตรวจสอบความปลอดภัยอาคารชั้นหนึ่ง

แปลนมรณะ เล่ม 4 : นครจำลองหอคอยไร้เงา (DEATHPRINT Vol. 4)

ฉบับขยายความสมบูรณ์แบบระดับวรรณกรรมสากล (Expanded Master Edition)

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม

ห้ามลอกเลียนแบบ ดัดแปลง หรือเผยแพร่ส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลาย
ลักษณ์อักษร

จัดพิมพ์และเผยแพร่โดย: สำนักพิมพ์ เทนเซอร์ ฟรอนเทียร์ ออโรซอนส์ (TFH Press)

พิมพ์ครั้งที่ 1 : กันยายน 2026

รายนามตัวละคร

DRAMATIS PERSONAE

ฮาเซงาวะ เร็นจิ (長谷川 蓮司) — อดีตสถาปนิกผู้ตรวจสอบอาคารชั้นหนึ่ง ทะเบียนเลขที่ 294810

สถาปนิกหนุ่มวัย 31 ปี ผู้เชี่ยวชาญการถอดรหัสกลศาสตร์โครงสร้างและโบราณคดีอาคาร แม้ถูกเพิกถอนใบอนุญาตและถูกไล่ล่าเป็นผู้ต้องหาหลบหนีคดี ทว่าเขายังคงยอมแลกด้วยชีวิตเพื่อหยุดยั้งมหาหายนะบนตึกระฟ้า 60 ชั้น

คาตาโอกะ ซาโอะ (片岡 沙帆) — นักข่าวสืบสวนอิสระและผู้เปิดโปงเครือข่ายทุจริต

คู่หูร่วมสืบสวนของเร็นจิ ผู้แบกรับความเจ็บปวดจากการสูญเสียพี่สาว เธอแยกเส้นทางเพื่อนำแฟ้มหลักฐานความผิดของกลุ่มทุนชินเซสมอบแก้อยการสูงสุดและสื่อมวลชนสากล เพื่อทลายจักรวรรดิมืดจากภายนอก

สถาปนิกเงา สึโตะ เคียวสุเกะ (影の建築家・須藤 恭介 - Ω) — สถาปนิกอัจฉริยะผู้

ออกแบบกลไกรณะ Sky Spire

อดีตเพื่อนร่วมชั้นและเพื่อนร่วมโต๊ะกาแฟของเร็นจิ ผู้สวมแหวนเงินแท้ลายเขาวงกตและใช้ตราประทับ Ω ผู้วางแผนชำระแค้นให้บิดาด้วยการเปลี่ยนตึกระฟ้า 280 เมตรให้กลายเป็นแท่นประหารทรราชยุคฟองสบู่

คิริชิมะ ฮิโรโตะ (桐島 浩人) — ประธานกรรมการบริหารสูงสุดเครือชินเซ คอร์ปอเรชัน

มหาเศรษฐีผู้กุมบังเหียนอาณาจักรอสังหาริมทรัพย์ระดับโลกและเบื้องหลังโครงการ Project K ทั้งหมด ผู้เชื่อมั่นในอำนาจเงินตราและพร้อมกำจัดทุกคนที่ขวางทางสู่จุดสูงสุดของนครโตเกียว

รายนามตัวละคร (ต่อ)

DRAMATIS PERSONAE (CONT.)

สารวัตรทาากาวะ (田川 警部) — สารวัตรกองสืบสวนสอบสวนพิเศษ กรม

ตำรวจนครบาลโตเกียว

นายตำรวจตงฉินผู้ถูกคำสั่งย้ายด่วนเพราะพยายามแตะต้องขุมทรัพย์อำนาจของชินเซ ทว่ายังคงแอบส่งมอบข้อมูลและประสานงานลับเพื่อร่วมคลี่คลายคดีสะเทือนขวัญ

คุริฮาระ เซอิจิ (栗原 清一) — อดีตหัวหน้าวิศวกรงานระบบ ผู้ล่องลับ

อดีตวิศวกรงานระบบ (M&E) รุ่นบุกเบิกและเจ้าของร้านกาแฟซาโฮคุ แม้ตัวจะจากไปใน
โศกนาฏกรรมโกดังชินคิยะ แต่คำสอนและภูมิปัญญาเรื่องระบบท่อยังคงเป็นแสงนำทางให้เร็นจิต
ตลอดการต่อสู้

**คาตาโอกะ มานามิ (片岡 真奈美) — พยาบาลวิชาชีพ ผู้ตกเป็นเหยื่อแห่งความลับดำ
มืด**

พี่สาวผู้แสนอ่อนโยนของซาโฮะ พยานปากสำคัญของคดีคารุอิซาวะ ผู้ถูกชินเซจัดฉากสังหารทาง
วิศวกรรมกรรมแพทย์ในห้องปลอดเชื้อ กลายเป็นชนวนระเบิดความแค้นและอุดมการณ์ของทั้งสอง
ฝ่าย

สารบัญ

TABLE OF CONTENTS

บทนำ: ลมหายใจย้อนศรในหุบเขาปิดตาย <i>The Inverted Draft in the Hollow Valley</i>	1
บทที่ 1: ศพในห้องปลอดเชื้อ <i>The Contaminated Isolation</i>	12
บทที่ 2: ผังอาคารต้องห้าม 60 ชั้น <i>The 60-Storey Forbidden Blueprint</i>	36
บทที่ 3: เครื่องมือในเงามืดและการสำรวจหอคอย <i>Tools in the Shadow and the Spire Survey</i>	60
บทที่ 4: เปลือกอาคารที่ถูกปิดผนึก <i>The Airtight Facade</i>	82
บทที่ 5: งานเลี้ยงบนยอดหอคอย <i>The Feast at 280 Metres</i>	106
บทที่ 6: กระบอกสูบลมสุญญากาศ <i>The Barometric Trap</i>	128
บทที่ 7: เลือดเดือดในร่างมนุษย์ <i>The Hypobaric Chamber</i>	147
บทที่ 8: ลูกตุ้มสังหาร 600 ตัน <i>The Resonant Pendulum</i>	170
บทที่ 9: อุทกสลายแรงสั่น <i>The Hydraulic Countermeasure</i>	192
บทที่ 10: การเผชิญหน้าในโพรงมืด <i>The Architect's Trial</i>	215
บทที่ 11: โศกนาฏกรรม 3 มิลลิเมตร <i>The 3mm Sarcophagus</i>	236
บทที่ 12: ขอบฟ้าไร้เงา <i>The Surrender of the Stamp</i>	261

บทนำ: ลมหายใจย้อนศรในหุบเขาปิดตาย

The Inverted Draft in the Hollow Valley

เวลา 03:15 น. หุบเขาโอคุตามะ ชานเมืองหลวงทิศตะวันตก

สายลมหนาวจากยอดเขามิตะเกะพัดกรรโชกผ่านดงสนซีดาร์โบราณ นำพาเกล็ดน้ำค้างแข็งอุณหภูมิติดลบสององศาเซลเซียสเข้าปะทะผืนหญ้าต่าง กระเจกสองชั้น เสียงลมเสียดสีกับรอยพับของแผ่นสังกะสีมุงหลังค่างังวาน แผ่วเบาประหนึ่งเสียงหวีดหวิวของโลหะที่กำลังคร่ำครวญ ไอมอกหนาที่บัสสีขาวรุ่นแปดปีคลุมหุบเขาลึกลับจนบดบังทัศนวิสัย เหลือไว้เพียงเงาดำทะมึนของ ทิวเขาที่โอบล้อมอาคารคอนกรีตเสริมเหล็กสองชั้นยุคโซเวียตจนปลายเอาไว้อย่างโดดเดี่ยว

ศูนย์บริบาลผู้ป่วยเฉพาะทางลับแห่งนี้ ซ่อนตัวอยู่หลังแนวผาหินแกรนิต ปราศจากป้ายไฟ ปราศจากทางเข้าหลักที่เชื่อมต่อกับถนนหลวงสาย 411 มันคือสถานที่ที่ไม่มีตัวตนอยู่ในระบบสารสนเทศกลางของกระทรวงสาธารณสุข... ที่กบดานทางการแพทย์แห่งสุดท้ายที่คุริฮาระ เซอิจิ ทิ้งไว้ในสมุดบันทึกก่อนสิ้นลมหายใจ

ท่ามกลางความมืดมิดใต้ร่มเงาของต้นสนยักษ์ รถตู้บริการช่างเทคนิคสีขาวรุ่นไร้ป้ายทะเบียนจอดดับเครื่องยนต์สนิท ไอความร้อนจากท่อไอเสีย

ค่อยๆ เลื่อนหายไปในอากาศเย็นจัด

ประตูสไลด์ด้านข้างของรถตู้เปิดออกอย่างเงียบกริบ ไร้เสียงเสียดสีของ
รางเลื่อน

ชายคนหนึ่งก้าวลงสู่พื้นดินที่ปกคลุมด้วยเศษใบสนแห้งและเกล็ดน้ำแข็ง
ชายในชุดหมีสีกลมท่าของบริษัทซ่อมบำรุงระบบระบายอากาศทั่วไป สวม
หมวกนิรภัยสีขาวและหน้ากากอนามัยปิดบังใบหน้ามิดชิด มือทั้งสองข้างสวม
ถุงมือยางไนไตรล์สีดำสนิทที่แนบกระชับกับผิวหนัง เขาไม่ได้มุงหน้าไปยัง
ประตูทางเข้าด้านหน้าอาคาร ไม่แม้แต่จะเหลียวมองหน้าต่างห้องพักผู้ป่วยที่
ปิดม่านทึบ

สายตาของเขาจับจ้องไปยังกล่องคอนกรีตชั้นเดียวที่ยื่นออกมาด้านหลัง
อาคาร... ห้องเครื่องกลปรับอากาศส่วนกลาง

ฝ่าเท้าในรองเท้าเซฟตี้พื้นยางนุ่มก้าวผ่านลานกรวดโดยไม่ทำให้เกิด
เสียงแม้แต่ก้อนหินกระทบกัน

บานประตูกลวาล์วไนซ์กันไฟของห้องเครื่องกลปิดล็อกด้วยแม่กุญแจทอง
เหลืองระบบพินคู่ ทว่าชายในชุดช่างไม่ได้ดึงชะแลงหรือคีมตัดเหล็กออกมา
เขาหยิบกระเปาะเครื่องมือหนังขนาดกะทัดรัด คลี่ชุดลูกกุญแจแม่บท ที่ทำ
จากเหล็กกล้ากลึงพิเศษออกมาเพียงดอกเดียว สอดเข้าสู่รูกุญแจ หมุนข้อมือ
เบาๆ ด้วยแรงบิดที่ผ่านการฝึกฝนมาอย่างแม่นยำ

กร๊ก...

เขี้ยวสลักสปริงด้านในติดตัวปลดล็อก บานประตูเหล็กเปิดอ้าออกเพียง
ห้าสิบเซนติเมตร พอให้ร่างของชายลึกลับแทรกตัวเข้าไปในความมืด ก่อนที่

ประตูจะถูกดึงปิดกลับอย่างนุ่มนวล

ภายในห้องเครื่องกล กลิ่นของน้ำมันหล่อลื่นคอมเพรสเซอร์ กลิ่นฝุ่นผงจากแผ่นกรองอากาศ และไอเย็นชื้นของท่อส่งน้ำหล่อเย็นลอยอบอวล เสียงฮัมแผ่วต่ำของมอเตอร์พัดลมระบายอากาศแรงเหวี่ยงหนีศูนย์กลาง ยังคงหมุนวนด้วยความเร็วรอบคงที่ ส่งแรงสั่นสะเทือนระดับไมโครผ่านฐานรากคอนกรีต

ชายลึกลับเปิดไฟฉายคาดศีรษะ ปรับลำแสงให้เป็นแถบแคบสีแดงอมส้มเพื่อไม่ให้แสงเล็ดลอดออกทางช่องระบายเกล็ดด้านนอก

ลำแสงส่องกราดไปยังแนวท่อส่งลมสังกะสีอบสังกะสีขนาดหน้าตัดหกร้อยคูณสี่ร้อยมิลลิเมตร ท่อลมเส้นนี้แยกตัวออกจากแกนหลัก มุ่งตรงทะลุผ่านผนังกันไฟเข้าสู่ปีกทิศเหนือ... ปีกอาคารที่มีห้องพักพื้นพิเศษเพียงห้องเดียว

ห้องแยกโรคความดันลบ (Negative Pressure Isolation Room: ห้อง 04)

สถานที่พักพื้นของ คาคาโอกะ มานามิ พยาบาลวิชาชีพผู้รอดชีวิตจากคฤหาสน์คารุอิซาวะ

ชายในชุดช่างก้าวเข้าไปยืนหน้าตู้ควบคุมไฟฟ้าระบบปรับอากาศ ปลดสลักเปิดฝาตู้เหล็กออก แผงวงจรไมโครโปรเซสเซอร์สีเขียวที่มีไฟแอลอีดีบอกสถานะสีเขียวกะพริบเป็นจังหวะสะท้อนอยู่ในแว่นตานิรภัยของเขา

บนหน้าจอดิจิทัลขนาดเล็ก แสดงค่าพารามิเตอร์ที่ถูกตั้งไว้อย่างเข้มงวด: ROOM 04 PRESSURE: -4.8 Pa SUPPLY AIR: 250 CFM EXHAUST AIR: 380 CFM AIR CHANGES PER HOUR: 12

ตามหลักวิศวกรรมควบคุมการติดเชื้อในสถานพยาบาล ห้องความดันลบถูกออกแบบมาเพื่อป้องกันไม่ให้อากาศภายในห้องรั่วไหลออกสู่ภายนอก พัฒนาระบายอากาศจะดูดมวลอากาศออกจากห้องมากกว่าปริมาณอากาศบริสุทธิ์ที่เป่าเข้าไปเสมอ มวลอากาศที่ถูกดูดทิ้งจะต้องวิ่งผ่านแผ่นกรองอนุภาคประสิทธิภาพสูงระดับ HEPA 99.97% ก่อนปล่อยออกสู่ภายนอก ขณะที่ท่อลมจ่ายจะดึงอากาศบริสุทธิ์จากธรรมชาติเข้ามาเติมเต็มอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ผู้ป่วยที่ระบบทางเดินหายใจอ่อนแอยังคงได้รับออกซิเจนบริสุทธิ์ตลอดเวลา

ทว่า... สถาปัตยกรรมแห่งการรักษา สามารถแปรสภาพกลายเป็นกลไกสังหารได้อย่างง่ายดาย หากผู้ควบคุมเข้าใจหลักกลศาสตร์ของไหล

ชายลึกลับหยิบสายแพเชื่อมต่อข้อมูลแบบสลิปหกพิน เสียบเข้ากับพอร์ตสื่อสาร RS-485 ของบอร์ดควบคุม ปลายสายอีกด้านเชื่อมเข้ากับแล็ปท็อปขนาดพกพาที่วางอยู่บนขอบตู้

นิ้วมือไต่ถूंมือโน้ตโรล์เคาะแป้นพิมพ์อย่างรวดเร็ว โปรแกรมลักลอบที่เขียนด้วยรหัสภาษาเครื่องเริ่มแทรกซึมเข้าสู่เฟิร์มแวร์ระบบปรับอากาศ มันไม่ได้สั่งปิดพัดลม เพราะการที่พัดลมหยุดหมุนจะทำให้ระบบแจ้งเตือนอัคคีภัยส่วนกลางส่งสัญญาณดังลั่น

สิ่งที่มันทำ... คือการสลับเฟสการทำงานของแอกชูเอเตอร์ไฟฟ้า

ครืดดด... กร๊าก

ลึกลงไปในท่อลมสังกะสีเหนือฝ้าเพดาน มอเตอร์เซอร์โวขนาดจิ๋วส่งเสียงครางแผ่วเบา ใบวาล์วปรับสมดุลแรงดัน สองตัวค่อยๆ พลิกกลับทิศทาง

วาล์วท่อลมจ่ายบริสุทธิ์ ถูกหรีแคบลงจนเหลือรอยแยกเพียงสอง มิลลิเมตร ตัดขาดกระแสลมภายนอกสูงกว่าเก้าสิบห้าเปอร์เซ็นต์

ขณะเดียวกัน วาล์วท่อลมกลับ ซึ่งเชื่อมต่อกับช่องชาร์ปต์แนวดิ่งที่กักเก็บมวลอากาศเสียและควันไอเสียสะสมจากชั้นใต้ดิน กลับถูกสั่งให้เปิด้าออกเต็มที่หนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์!

ไม่เพียงเท่านั้น... ซอฟต์แวร์ควบคุมพัดลมดูดอากาศ HEPA ถูกปรับย้อนทิศทางการหมุน

จากระบบความดันลบที่คอยฟอกอากาศ... มันได้กลายสภาพเป็น "ระบบดูดย้อนศร"

มวลอากาศที่ปราศจากออกซิเจน กากอากาศเน่าเสียที่สะสมคาร์บอนไดออกไซด์เข้มข้น และก๊าซเฉื่อยที่ตกค้างอยู่ในช่องเพดานกลาง ถูกใบพัดลมที่หมุนย้อนทิศอัดฉีดเข้าสู่ท่อลมจ่าย พุ่งตรงเข้าสู่ห้องพักหมายเลข 04 ด้วยความเร็วสม่ำเสมอ ไร้เสียง ไร้กลิ่น และไร้ร่องรอยควันไฟ

ชายลึกลับดึงสายไฟเส้นเล็กสีแดงที่มีคลิปหนีบหัวจระเข้สองข้างออกมาจากกระเป๋าเสื้อ

เขาเอื้อมมือเข้าไปหลังแผงควบคุม ต่อสายไฟเส้นนี้คร่อมระหว่างขั้วสัญญาณ COM และ NO ของสวิตช์แรงดันต่าง ยี่ห้อฮันนิเวลล์... นี่คือการทำ Jumper Bypass

การต่อวงจรลัดนี้ จะหลอกให้ระบบความปลอดภัยเข้าใจว่า ความดันในห้องผู้ป่วยยังคงอยู่ที่ค่าลบตามเกณฑ์มาตรฐานตลอดเวลา สัญญาณไซเรน

เดือนกัณฐีแดงจะไม่ทำงาน และหน้าจอแสดงผลหน้าห้องพยาบาลจะยังคงขึ้นสถานะสีเขียวอันสงบสุข

ชายลึกลับก้าวขึ้นไปบนบันไดอะลูมิเนียมพับสองชั้น ใช้ประแจล็อกเบอร์ 10 ชั้นแคลมป์รัดข้อต่อหน้าแปลนท่อลมสังกะสีท่อนบน ให้บิดเอียงออกจากแนวระนาบเดิมไปทางขวาเล็กน้อย

สองมิลลิเมตร

การบิดเบี้ยวเพียงสองมิลลิเมตรนี้ จะทำให้เกิดช่องว่างขนาดเส้นผมที่ขอบยางปะเก็น เพื่อให้อากาศบริสุทธิ์จากห้องเครื่องกลภายนอกถูกแรงเหวี่ยงของลมดูดเข้าไปเจือจางมวลก๊าซบริเวณปากทางออกเพียงเล็กน้อย เพียงพอที่จะทำให้เซนเซอร์วัดคุณภาพอากาศที่ทางเดินส่วนกลางจับความผิดปกติไม่ได้

ชายลึกลับเก็บสายไฟและแล็ปท็อปลงกระเป๋าดึงสลักปิดตู้ควบคุมปลดไฟฉายคาดศีรษะลงสู่ความมืด

เขาก้าวออกจากห้องเครื่องกล ล็อกแม่กุญแจทองเหลืองกลับคืนสู่สภาพเดิมอย่างประณีต ใช้แปรงขนนุ่มปัดรอยเท้าบนเศษใบสนรอบทางเดิน จากนั้นแทรกตัวกลับขึ้นสู่เบาะนั่งข้างคนขับของรถตู้สีขาว

เครื่องยนต์ดีเซลสตาร์ทติดขึ้นอย่างแผ่วเบา ไร้แสงไฟหน้ารถ รถตู้ค่อยๆ เคลื่อนตัวถอยหลังและกลืนหายไปใต้ม่านหมอกสีเทาของหุบเขาโอคุตามะ รวากับไม่เคยมีตัวตนอยู่บนโลก

ภายในห้องแยกโรคหมายเลข 04

ความเจ็บปวดเข้าปกคลุมทุกตารางนิ้ว มีเพียงแสงไฟหรือสีเขียวจากหน้าปัดเครื่องวัดสัญญาณชีพ ที่ส่องกระทบผ้าม่านกันเสียงสีขาว

บนเตียงพยาบาลปรับระดับได้... ร่างของหญิงสาววัยสามสิบสองปี คاتاโอกะ มานามิ นอนทอดร่างอยู่อย่างสงบนิ่ง

ดวงหน้าของเธอชูปตบลงเล็กน้อยจากบาดแผลทางกายและจิตใจที่ได้รับจากเหตุการณ์คฤหาสน์คารุอิซาวะ ทว่าสีหน้าของเธอในยามนี้ดูผ่อนคลาย ประหนึ่งคนที่เพิ่งหลุดพ้นจากฝันร้ายอันยาวนาน เปลือกตาปิดสนิท ลมหายใจเข้าออกเป็นจังหวะสม่ำเสมอ สายน้ำเกลี้ยงยังคงหยดลงสู่หลอดฉีดยา และบนนิ้วชี้ข้างซ้าย มีโพรวอดระดับออกซิเจนในเลือด นีบตรึงอยู่

เหนือศีรษะของเธอขึ้นไปสองเมตร... หน้ากากจ่ายลมแอร์ทรงสี่เหลี่ยม จัตุรัสบนฝ้าเพดาน

กระแสนลมที่พัดเอื่อยๆ ออกมาจากบานเกล็ดอลูมิเนียม ไม่ใช่ลมหายใจ อันบริสุทธิ์ของป่าสนโอคุตามะอีกต่อไป

มันคือมวลอากาศหนักอึ้งที่พร่องออกซิเจนอย่างรุนแรง โมเลกุลของก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ที่มีความหนาแน่นสูงกว่าอากาศปกติ ค่อยๆ ไหลรินลงมาตามแนวดิ่งประหนึ่งม่านน้ำที่มองไม่เห็น มันแผ่กระจายตัวลงสู่ระดับความสูงหนึ่งเมตรเหนือพื้นดิน โอบล้อมรอบเตียงพยาบาลและใบหน้าของมานามิเอาไว้อย่างช้าๆ

ในทางสรีรวิทยา เมื่อร่างกายมนุษย์สูดดมอากาศที่ขาดออกซิเจนอย่างค่อยเป็นค่อยไปโดยไม่มีสารพิษระคายเคือง ทางเดินหายใจจะไม่ส่งสัญญาณ

ไอจามหรือสำลัก ร่างกายจะไม่เกิดปฏิกิริยาตื่นตระหนกเหมือนการจมน้ำหรือการถูกบีบคอ

สมองจะค่อยๆ จมดิ่งลงสู่ภาวะ ขาดออกซิเจนในเนื้อเยื่อแบบเงียบ

บนหน้าจอดิจิทัลของเครื่องวัดสัญญาณชีพ ตัวเลขสีฟ้าที่มุ่มขวาบนเริ่มเกิดความเปลี่ยนแปลง

SpO2: 98%

มานามิขยับเปลือกตาเล็กน้อย คิ้วเรียวขมวดเข้าหากันเพียงเสี้ยววินาที คล้ายกำลังฝัน ทว่าร่างกายของเธออ่อนล้าเกินกว่าจะปลุกสติให้ตื่นขึ้น

SpO2: 94%

เสียงเตือนของเครื่องวัดระดับออกซิเจนถูกตั้งค่าไว้ที่ระดับต่ำกว่าเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ ทว่าสายสัญญาณเสียงไซเรนของเครื่องมอนิเตอร์ตัวนี้ ถูกตัดต่อขนานเข้ากับระบบอินเตอร์คอมของอาคาร... ซึ่งบัดนี้วงจรเตือนภัยถูกบายพาสไว้สนิท

SpO2: 86%

ปลายนิ้วมือที่วางอยู่บนผ้าห่มของหญิงสาวเริ่มเปลี่ยนเป็นสีม่วงคล้ำจางๆ ชีพจรเต้นเร็วขึ้นชั่วขณะเพื่อพยายามสูบฉีดออกซิเจนที่เหลืออยู่น้อยนิดไปเลี้ยงก้านสมอง ก่อนที่จังหวะการเต้นจะค่อยๆ แผ่วลง... ช้าลง... และทอดช่วงห่างออกไป

SpO2: 71%

ลมหายใจของมานามิแผ่วเบาลงจนแทบไม่กระเพื่อมแผ่นอก ริมฝีปากที่เคยมีสีเลือดฝาดแปรเปลี่ยนเป็นสีซีดขาว รอยยิ้มจางๆ ยังคงแถมอยู่บนมุมปากประหนึ่งกำลังเดินทางเข้าสู่ดินแดนอันแสนไกลที่ปราศจากความเจ็บปวด

SpO2: 45%

บนผนังหน้าห้องผู้ป่วย ด้านนอกกระจกสังเกตการณ์... หลอดแก้วตรวจวัดความดันต่าง

ลูกบอลพลาสติกสีแดงขนาดเล็กที่เคยลอยนิ่งอยู่ในแถบสีเขียวเข้มค่อยๆ ทิ้งตัวจมดิ่งลงสู่ก้นหลอดแก้วอย่างช้าๆ... หยดนิ่งสนิทอยู่ที่แถบสีแดง ศูนย์ปาสคาล

ไร้เสียงสัญญาณเตือนภัย

ไร้การเคลื่อนไหวใดๆ ในโถงทางเดิน

มีเพียงความตายที่คืบคลานเข้ายึดครองความเจียบสัต์ของค่าคีน

เวลา 05:45 น. แสงเงินแสงทองแรกแห่งรุ่งอรุณเริ่มสาดส่องกระทบยอดเขามิตะเกะ

หมอกหนาวสีขาวลอยอ้อยอิ่งอยู่เหนือผิวดิน เสียงยางรถยนต์บดขยี้ไปตามทางลาดคอนกรีตเก่าที่คดเคี้ยวขึ้นสู่หุบเขาโอคุตามะ รถแวกออนยูทริวีส์สีดำเข้มที่ฝุ่นดินและคราบโคลนเกาะกรังทั่วซุ้มล้อ เล่นฝ่าความมืดเข้ามาจอดเทียบที่ลานด้านหน้าศูนย์บริหาร

เสียงดับเครื่องยนต์ดังขึ้น ท่ามกลางความเงียบงันของผืนป่า

ประตูฝั่งคนขับเปิดออก ฮาเซงาวะ เร็นจิ ก้าวลงมาจากรถ สภาพของสถาปนิกหนุ่มวัยสามสิบเอ็ดปีทรุดโทรมถึงขีดสุด เสื้อโค้ตสนามเประเปื้อนคราบเลือดแห้งกรังที่สะบักขวา แผลเป็นไฟลวกขนาดใหญ่ที่ปรากฏจากการเหยียดค้อนในโกดัง K-03 ถูกผ้าพันแผลยุทธวิธีรัดตรึงไว้แน่นหนาจนทำให้เขาต้องเดินเอียงไหล่ซ้าย ใบหน้าคมคายซีดเผือด ริมฝีปากแห้งผาก แหวตาทหลังรอบแวนเต็มไปด้วยความเหนื่อยล้าทว่ายังคงตื่นตัวด้วยสัญชาตญาณระวังภัย

ที่เบาะผู้โดยสารด้านข้าง คาตาโอกะ ซาโอะ เปิดประตูก้าวลงไปตามดวงตาของนักข่าวสาวแดงก่ำจากการอดนอนและหยาดน้ำตาที่เพ็งแห้งเหือดไปจากการสูญเสียคริสฮาระ มือทั้งสองข้างของเธอกดสมุดบันทึกปกหนังของคริสฮาระและกระเป๋ใส่แผ่นดิสก์ข้อมูลตราโอเมก้า (Ω) ไว้แนบอกประหนึ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ชิ้นสุดท้าย

"ที่นี่แหละ ซาโอะ..." เร็นจิเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงแหบพร่า ไอความเย็นพวยพุ่งออกจากปาก "ศูนย์การแพทย์ลับของเพื่อนคุณคริสฮาระ... เมื่อส่งตัวมานามิเข้าสู่การดูแลของหมอชิราคาเวะแล้ว เราจะหลบไปตั้งหลักที่เซฟเฮาส์ชินจูกุ"

ซาโอะมองดูอาคารคอนกรีตเบื้องหน้า แหวตาของเธอสั่นไหวเล็กน้อยด้วยความหวัง "ฟิมานามิ... ปลอดภัยอยู่ที่นี้ใช่ไหมคะ คุณเร็นจิ?"

เร็นจิกำลังจะพยักหน้ารับ ทว่า...

ฝ่าเท้าของสถาปนิกหนุ่มชะงักค้างอยู่บนขั้นบันไดหิน

ประสาทสัมผัสของสถาปนิกผู้ตรวจสอบอาคารชั้นหนึ่ง กวาดจับความผิดปกติบางอย่างในมวลอากาศได้ในทันที

มันเงียบเกินไป...

บนหลังคาปีกทิศเหนือของอาคาร... ท่อปล่องระบายอากาศสังกะสีขนาดใหญ่ที่ควรจะมีเสียงหวีดหวิวของพัดลมดูดอากาศแรงดันลบหมุนขับเคลื่อนอยู่ตลอดเวลาี่สิบสี่ชั่วโมง กลับนิ่งสนิท

และที่ช่องระบายอากาศใต้หน้าต่างห้อง 04... ไม่มีไอน้ำอุ่นจากการระบายความร้อนของเครื่องกรองอากาศลอยออกมาเลยแม้แต่หยดน้อย

กลิ่นสนิมเหล็กขึ้นและกลิ่นใบสนที่พัดมาตามลม เจือปนด้วยกลิ่นสังเคราะห์แผ่วเบาที่คุ้นเคยอย่างน่าสะพรึงกลัว...

กลิ่นของสารหล่อลื่นซิลิโคนสังเคราะห์ที่เพิ่งถูกฉีดพ่นลงบนข้อต่อโลหะ!

ดวงตาของเร็นจิเบิกกว้างขึ้นหลังกรอบแว่น หัวใจของเขากระตุกুবประหนึ่งถูกระชากลงสู่หุบเหว

"ซาโอะ... ถอยไปครับ!"

เร็นจิตะโกนลั่น ลืมความเจ็บปวดที่สะบักขวา เขาทุ่มน้ำหนักตัวกระแทกบานประตูกระจกทางเข้าด้านหน้า พุ่งทะยานเข้าไปในโถงทางเดินอันมืดมิดของศูนย์บริหารอย่างบ้าคลั่ง!

บทที่ 1: ศพในห้องปลอดเชื้อ

The Contaminated Isolation

เสียงกระจกนิรภัยด้านหน้าอาคารสั่นสะเทือนตามแรงกระแทกของบานประตูหลัก ฮาเซงาวะ เร็นจิ พุ่งทะยานผ่านธรณีประตูเข้ามาในโถงทางเข้าชั้นหนึ่งของศูนย์บริบาลผู้ป่วยเฉพาะทางลับหุบเขาโอคุตามะ ฝ่าเท้าในรองเท้าบูตสนามเหยียบลงบนพื้นกระเบื้องยางไวนิลสีเทาหม่น กลิ่นอับชื้นของอาคารคอนกรีตเก่าอายุสามสิบปีผสมผสานกับกลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้อฟีนอล เจือจางลอยเคว้งคว้างอยู่ในความมืดสลัว

ไม่มีเสียงฝีเท้าของพยาบาลเวรดึก

ไม่มีเสียงครีตคราดของล้อรถเข็นยา หรือเสียงสัญญาณเตือนอินฟราเรด ปัดดังลอดออกมาจากห้องพักเจ้าหน้าที่

และไม่มีแสงไฟนีออนสว่างนำทางแม้แต่ดวงเดียว มีเพียงความมืดมิดอันเย็นเยียบที่แผ่คลุมไปทั่วทุกตารางนิ้ว รวากับอาคารทั้งหลังถูกตัดขาดจากกระแสไฟฟ้าของโลกภายนอก

"คุณหมอชิราคาวะ!"

เร็นจิตะโกนก้อง เสียงทุ้มแหบพร่าของเขาสะท้อนก้องไปตามโถงทางเดินแคบๆ ที่ทอดยาวลึกเข้าไปในปีกอาคารทิศเหนือ

ความเงิบงันอันหนาวเหน็บคือคำตอบเดียวที่สะท้อนกลับมา

คาตาโอกะ ซาโอะ ก้าวเร็วๆ ตามเข้ามาติดๆ สองมือกอดกระเป๋ใส่สมุดบันทึกและอุปกรณ์บันทึกภาพของคุริฮาระไว้แนบอก แววดตาของหญิงสาวเบิกกว้างด้วยความตระหนกเมื่อสัมผัสได้ถึงความผิดปกติที่แทรกซึมอยู่ในบรรยากาศ "คุณเร็นจิคะ... ทำไมไฟทางเดินถึงดับหมด... ปกติศูนย์บริหารระดับนี้ต้องมีระบบไฟสำรองฉุกเฉินทำงานภายในสิบวินาทีไม่ใช่หรือคะ?"

เร็นจิไม่ตอบ สัญชาตญาณความระวังภัยที่ถูกขัดเกลามาตลอดหลายปีสั่งการให้เขากระชับสายสะพายเป้เครื่องมือทางสถาปัตยกรรม แผลไฟลวกระดับสองที่สะบักขวาจากการลื่นไถลในคลังสินค้าชินคิยะส่งแรงเค้นปวดตื้อๆ ประหนึ่งเนื้อเยื่อกำลังถูกฉีกกระชากซ้ำ ร่างกายของเขาเริ่มร้อนด้วยพิษไข้ ทว่าปลายนิ้วมือกลับเย็นเฉียบ

เขากดสวิตช์ไฟฉายแทคติกัลทรงกระบอก ลำแสงสีขาวเข้มข้นเจาะทะลุความมืดตรงไปยังเคาน์เตอร์เวระเบียนเบื้องหน้า

และที่ตรงนั้น... ด้านหลังเคาน์เตอร์ไม้เชอร์รี่สีเข้ม

แสงไฟฉายสาดส่องกระทบบ้างของชายสูงวัยในชุดกาวน์สีขาว นายแพทย์ชิราคาวะ ผู้อำนวยการศูนย์บริหารและอดีตแพทย์นิติเวชหายร่วมอุดมการณ์ของคุริฮาระ นอนหลับแน่นิ่งอยู่กับพื้นหลังโตะทำงานข้างเก้าอี้หมุนไถลกันนั้นมีร่างของพยาบาลเวรสาวอีกคนนอนตะแคงหมดสติอยู่บนพื้นกระเบื้องไวนิล

"คุณหมอชิราคาวะ!" ซาโอะหวีดร้องอุทาน ปราดเข้าไปทรุดตัวลงคุกเข่าข้างร่างของแพทย์ชราทันที สองมือสั่นเทาเอื้อมไปแตะที่แผ่นอกและ

ลำคอ "คุณหมอคะ! ได้ยินหนูไหมคะ!"

"ใจเย็นก่อน ซาโอะ อย่าเพิ่งขยับตัวเขา" เร็นจิส่งเสียงเตือนพลางทรุดตัวลงนั่งชันเข่าข้างหนึ่ง เขาส่องไฟฉายสำรวจร่างกายของนายแพทย์ชิราคาวะอย่างรวดเร็ว

"ยังมีชีพจรค่ะ... แต่เต้นช้าและเบามาก ประมาณสี่สิบห้าครั้งต่อนาที" ซาโอะรายงานด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ นิ้วชี้และนิ้วกลางของเธอแนบแน่นอยู่บนหลอดเลือดใหญ่ข้างลำคอ "มันตายังหดตัวเมื่อถูกแสง แต่ที่ท้ายทอย... มีรอยฟกช้ำบวมปูดสีม่วงเข้ม ขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณสามเซนติเมตร มีคราบเลือดซึมออกมาเล็กน้อย น่าจะถูกกระแทกด้วยของแข็งไม่มีคมจากด้านหลัง!"

เร็นจิโน้มตัวลงไปใกล้ใบหน้าของแพทย์ชิรา สูดกลิ่นอากาศที่ระบายนอกจากช่องจมูกและริมฝีปาก

"มีกลิ่นหวานเยียนคล้ายอีเทอร์... กลิ่นสารระเหยไอโซฟลูเรน" เร็นจิเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ "คนร้ายไม่ได้ใช้แค่กำลังทำร้ายทางกายภาพ แต่มันใช้ผ้าชุบยาสลบความเข้มข้นสูงโปะหน้าพวกเขาทันทีที่ล้มลง เพื่อให้แน่ใจว่าจะหมดสติอย่างสมบูรณ์ไม่ต่ำกว่าสามถึงสี่ชั่วโมง"

เร็นจิเอื้อมมือไปเปิดตู้ปฐมพยาบาลฉุกเฉินที่ติดอยู่บนผนังหลังเคาน์เตอร์ คว่ำหลอดแก้วแอมโมเนียสำหรับดมพื้นสติ ออกมาหนึ่งหลอด เขาใช้ปลายนิ้วหักหลอดแก้วได้ฝักอชจนเกิดเสียงเปรี้ยะ กลิ่นฉุนรุนแรงของแอมโมเนียพวยพุ่งออกมาทันที เร็นจินำหลอดฝักอชไปโบกผ่านปลายจมูกของนายแพทย์ชิราคาวะซ้ำๆ

ฟีด... แค่ก! แค่ก!

ร่างกายของนายแพทย์ชิราคาวะกระตุกเกร็ง เปลือกตาที่ปิดสนิทเริ่มกระพริบถี่ๆ ก่อนจะเปิดอ้าออกอย่างยากลำบาก ดวงตาฝ้าฟางหลังกรอบแว่นหนากวามองไปรอบๆ ด้วยความพรัมัว ปากพยายามขยับพิมพ์้าเป็นคำพูดที่ไม่ปะติดปะต่อ "...ฮาเซงาวะ... เหรอ... คุณ... คุณเร็นจิ..."

"คุณหมอครับ ฟังผมให้ดี" เร็นจิดลไหล่ของแพทย์ชราไว้เบาๆ เพื่อไม่ให้เขาลุกขึ้นกะทันหัน "เกิดอะไรขึ้นที่นี่? ใครเป็นคนลงมือ?"

นายแพทย์ชิราคาวะสุดหายใจเข้าลึก ร่างกายยังคงสั่นสะท้านจากฤทธิ์ยาสลบและอาการกระแทกกระเทือนที่สมอง เขายกมืออันเหี่ยวแห้งขึ้นกุมท้ายทอย "เวลา... ประมาณสี่สองสี่สิบ... มีรถตู้สีขาวไม่ติดแผ่นป้ายทะเบียน ขับเข้ามาจอด... ชายคนหนึ่งสวมชุดช่างสีเทาของบริษัท โตเกียว บิลด์ิง ไคลเมต ซิสเต็มส์... ถือเอกสารคำสั่งตรวจสอบระบบปรับอากาศฉุกเฉิน... มีตราประทับปลอมของกระทรวงที่ดินและผังเมือง..."

หมอชิราคาวะไอโซลอย่างรุนแรงจนตัวงอ ก่อนจะพยายามเค้นเสียงออกมาต่อ "ฉัน... ฉันบอกมันว่าที่นี่เป็นสถานพยาบาลปิด ไม่รับการตรวจสอบยามวิกาลโดยไม่มีหนังสือแจ้งล่วงหน้า... แต่มัน... มันชักป็นช็อตไฟฟ้า ออกมากระแทกใส่พยาบาล... แล้วอีกคนก็โผล่มาจากเงามืดด้านหลัง ใช้ด้ามปืนกระแทกหัวฉัน... จากนั้นทุกอย่างก็ดับวูบ..."

ดวงตาของแพทย์ชราเบิกกว้างขึ้นอย่างกะทันหัน ความทรงจำสุดท้ายแล่นกลับเข้ามาประหนึ่งกระแสไฟฟ้าฟาด "มานามิ! คนใช้ห้องศูนย์สี่! พวกมันถามหาตำแหน่งห้องแยกโรคความดันลบ!"

คำบอกเล่าของนายแพทย์ชิราคาวะทำให้หัวใจของซาโอะและเร็นจิถึง
วูบลงสู่หุบเหวแห่งความเย็นเยียบ

เป้าหมายที่แท้จริงของพวกมันไม่ใช่การบุกปล้น หรือการทำลาย
เอกสารเวชรະเป็นน...

หากแต่เป็นการกำจัดพยานปากเอกเพียงคนเดียวที่รอดชีวิตมาจาก
โศกนาฏกรรมคฤหาสน์คารุอิซาวะ!

"ซาโอะ! ไปที่ห้อง 04 เดียวนี้ครับ!"

เร็นจิไม่รอช้า เขาผุดลุกขึ้นแล้วออกตัววิ่งนำหน้าไปตามโถงทางเดินทิศ
เหนือทันที แสงไฟฉายแทคติคัลส่องกราดไปตามผนังคอนกรีตที่มีป้ายบอก
ทางสีเหลืองชี้ตจวนำทางสู่แผนกผู้ป่วยวิกฤตแยกโรค ฝ่าเท้าของเขากระทบ
พื้นส่งเสียงสะท้อนก้องไปตามความเงียบงัน

ตรงหน้าของพวกเขาคือ สูดปลายทางเดิน... คือประตูกระจกบานเลื่อน
สูญญากาศของ ห้องเตรียมการตรวจ ซึ่งทำหน้าที่เป็นแอร์ล็อกกันความดัน
ระหว่างทางเดินส่วนกลางกับห้องพักผู้ป่วยติดเชื้อทางเดินหายใจ

บนผนังเหนือมือจับประตู... หลอดแก้วตรวจวัดความดันต่างชนิดเข็มแม่
เหล็ก ยี่ห้อไดเออร์

ตามมาตรฐานสุขาภิบาลสากลและข้อกำหนดของศูนย์ควบคุมโรคแห่ง
ญี่ปุ่น ห้องแยกโรคความดันลบ จะต้องรักษาความดันบรรยากาศภายในห้อง
ให้ต่ำกว่าภายนอกอย่างน้อยลบ 2.5 ปาสคาล และสำหรับห้องพักฟื้นของ
มานามิที่มีภาวะปอดฉีกขาดจากสารพิษ เร็นจิได้ออกแบบระบบปรับแต่งไว้
ให้มีความดันลบที่ -20 ปาสคาล เพื่อป้องกันการปนเปื้อนย้อนกลับ

ทว่าในเวลา...

เข็มชี้วัดสีแดงขนาดเล็กบนหน้าปัดกลม... จมดิ่งนิ่งสนิทอยู่ที่ระดับ 0.0
ปาสคาล!

แถบวัดความดันไม่ปรากฏค่าลบแม้แต่มีลลิเมตรปรอทเดียว นั่น
หมายความว่าไม่มีความแตกต่างของความดันระหว่างภายในและภายนอก
ห้องแม้แต่น้อย ระบบหมุนเวียนอากาศหยุดนิ่งอย่างสมบูรณ์แบบ!

"ไม่... ไม่นะ..." ซาโอะพิมพ์คำด้วยริมฝีปากที่สั่นระริก เธอโหมตัวเข้าหา
ระบบปลดล็อกประตูไฟฟ้า ทว่าไฟแสดงสถานะ LED ที่แป้นกดรหัสเป็นสีดำ
มืดสนิท วงจรควบคุมอินเตอร์ล็อกถูกตัดการจ่ายไฟจากแผงเมนสวิตช์บอร์ด!

"กลับไป ซาโอะ!"

เร็นจิผลักซาโอะออกไปด้านข้าง เขาใช้สันมือซ้ายกระแทกฝาครอบ
พลาสติกใสของกล่องปลดล็อกฉุกเฉิน จนแตกกระจาย เอื้อมมือเข้าไปดึงคัน
โยกเหล็กสีแดงสดกระชากลงด้านล่างสุดแรงเกิด

กร๊ากกก! แกร๊ากกก!

เสียงสลักแม่เหล็กไฟฟ้าติดตัวหลุดออกจากเบ้าขอบประตู ทว่าบาน
เลื่อนกระจกสูญญากาศหนาพิเศษที่มีแถบซีลยางซิลิโคนแนบสนิทกลับไม่
ยอมเลื่อนเปิดออกตามปกติ แรงเสียดทานของยางซีลที่ถูกบดอัดและแรง
เฉื่อยของโครงสร้างอะลูมิเนียมตันยึดบานประตูไว้นั่น

เร็นจิปลดเบ้สะพายหลังลงกับพื้น รูดซิปปดึงเอา ชะแลงเหล็กสกัด
คาร์บอน ขนาดยี่สิบสี่นิ้วออกมาจากช่องเก็บเครื่องมือหนัก

เขาสอดปลายปากเปิดของชะแลงเข้าไปในร่องรอยต่อระหว่างขอบบานประตูกับวงกบอะลูมิเนียม ออกแรงโหนน้ำหนักตัวทั้งหมดจัดเข้าหาตัวอย่างบ้าคลั่ง

เฮียดดด... เคร็งงง!

กล้ามเนื้อสะบักขวาที่ถูกไฟลวกฉีกขาดซ้ำ เลือดสีแดงสดทะลักซึมผ่านผ้าพันแผลออกมาเประะเปื้อนเสื้อเชิ้ตสีเข้มเป็นวงกว้าง ความเจ็บปวดเสียดแทงแล่นพลา่านขึ้นสู่ก้านสมองจนดวงตาพร่ามัวเป็นจุดสีขาว แต่เร็นจิกัดฟันแน่นจนเส้นเลือดที่ขมับปูดโปน เขาออกแรงดันชะแลงซ้ำอีกครั้งจนบานประตูกระຈกเลื่อนขยับอ้าออกกว้างสามสิบเซนติเมตร

เร็นจิจใช้ไหล่ซ้ายกระแทกแทรกตัวผ่านแอร์ล็อกเข้าไปด้านใน แล้วใช้มือกระชากบานประตูชั้นในที่เปิดเข้าสู่ห้องผู้ป่วยหมายเลข 04 ให้เปิดอ้าออกเต็มที่

และทันทีที่บ้านประตูชั้นในเปิดออกสู่ห้องผู้ป่วย...

มวลอากาศอันเย็นชืด หนักอึ้ง และปราศจากลมหายใจ ได้ทะลักเข้าปะทะผิวกายของพวกเขาทั้งสองคน

มันเป็นความรู้สึกที่ผิดธรรมชาติอย่างสิ้นเชิงสำหรับสถาปนิกที่ใช้ชีวิตอยู่กับการคำนวณการไหลเวียนของของไหล ในห้องนี้ไม่มีเสียงหวีดหวิวแผ่วเบาของลมแอร์ที่เป่าผ่านหน้ากากระบายอากาศ ไม่มีเสียงฮัมของพัดลมดูดอากาศ HEPA ไม่มีไอร้อนของลมหายใจของสิ่งมีชีวิต มีเพียงความเงียบงันอันหนาวเหน็บที่แซ่แข็งทุกสรรพสิ่งไว้ในมิติอันหยุดนิ่ง

บนเตียงพยาบาลปรับระดับไฟฟ้าสีขาวกลางห้อง...

ร่างของ คาคาโอกะ มานามิ นอนสงบนิ่งอยู่ใต้ผ้าห่มขนสัตว์ผืนหนา

ใบหน้าของพยาบาลสาววัยสามสิบสองปีซีดเผือดไร้สีเลือด ผิวแก้มที่เคยมีเลือดฝาดแปรเปลี่ยนเป็นสีขาวซีดอมม่วงคล้ำ ริมฝีปากบางแห้งผาก และกลายเป็นสีม่วงเข้มปนเทา เปลือกตาทั้งสองข้างปิดสนิท ปลายจมูกและปลายนิ้วมือทั้งสองที่โผล่พ้นชายผ้าห่มเย็นเฉียบประหนึ่งก้อนน้ำแข็งที่เพิ่งยกออกมาจากห้องแช่แข็ง

บนเสาน้ำเกลือสเตนเลสด้านข้าง... หน้าจอมอนิเตอร์ตรวจวัดสัญญาณชีพ ดับมืดสนิท สายไฟปลั๊กสามตาถูกดึงกระชากหลุดออกจากเต้ารับที่ผนัง สายรัดวัดความดันและสายเซนเซอร์วัดออกซิเจนปลายนิ้ว ถูกลอดทิ้งไว้บนโต๊ะข้างเตียง

"พี่มานามิ!"

เสียงกรีดร้องของซาโอะฉีกกระชากความเงียบงันในห้องจนแหลกละเอียด เธอทิ้งกระเป๋าเอกสารลงบนพื้น โผล่เข้ากอดร่างของพี่สาวไว้ในอ้อมกอดอย่างบ้าคลั่ง สองมือสั่นเทาลูบไล้ใบหน้าที่ยืนซีดของมานามิ น้ำตาเม็ดโตทะลักรินอาบสองแก้มหยดลงบนแก้มของคนคนเดียว "พี่คะ! พี่มานามิ! ตื่นสิคะ! หนูมารับพี่แล้ว... หนูมารับพี่ไปโตเกียวแล้ว!"

ซาโอะรีบสอดนิ้วชี้และนิ้วกลางแนบเข้ากับหลอดเลือดแดงแคโรติด ที่ข้อมือซ้ายของพี่สาว

ไม่มีแรงสะท้อน...

ไม่มีแม้แต่จังหวะการเต้นอันแผ่วเบาของชีพจร

"ไม่จริง... คุณหมอบอกหนูสิคะว่าไม่จริง!" ซาโอะร่ำไห้ใส่นายแพทย์ชิราคาเวะที่เดินกะเผลกตามเข้ามาในห้อง สองมือของหญิงสาวประสานกันท่วมน้ำหนักลงบนกึ่งกลางกระดูกสันนอกของพี่สาว เริ่มทำซีฟิอาร์ กู้ชีพอย่างสิ้นหวัง

หนึ่ง... สอง... สาม... สี่... ห้า... หก...

"หายใจสิพี่! หนูขอร้องล่ะ... หายใจเข้ามาสิ!" ซาโอะก้มลงประกบปากเป่าลมหายใจเข้าสู่ปอดของมานามิสองครั้งติดกัน ลมผ่านเข้าไปในทรวงอกและยกแผ่นอกขึ้นชั่วคราว ทว่าเมื่อเธอถอนริมฝีปากออก ทรวงอกนั้นก็ยุบตัวลงอย่างไ้การตอบสนอง ซาโอะกลับมากดหน้าอกซ้ำด้วยอัตราความเร็วหนึ่งร้อยครั้งต่อนาที เหงื่อและน้ำตาหยดเปรอะเปื้อนเสื้อผู้ป่วยจนเปียกชุ่ม "ตื่นขึ้นมาสิพี่! พี่สัญญาว่าจะพาหนูไปดูซากุระที่ชินจูกุไม่ใช่เหรอ! ตื่นขึ้นมาเดี๋ยวนี้!"

นายแพทย์ชิราคาเวะก้าวเข้ามาข้างเตียง สองมือของแพทย์ชราสั่นเทา เขาวางมือลงบนหน้าผากที่เย็นชืดของมานามิ หยิบไฟฉายปากกาขนาดเล็กออกจากกระเป๋าเสื้อกาวน์ ส่องตรวจรูม่านตาทั้งสองข้าง

"ม่านตาขยายกว้างเต็มที่... เจ็ดมิลลิเมตร... และไม่ตอบสนองต่อแสงแล้ว" นายแพทย์ชิราคาเวะเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงแหบพร่าที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดอันไร้ที่สิ้นสุด มือของเขาสัมผัสแผ่นหลังและท่อนแขนด้านล่างของร่างหญิงสาว "รอยจ้ำเลือดจากการตกตะกอนของเม็ดเลือดแดงตามแรงโน้มถ่วงเริ่มปรากฏเป็นปื้นสีม่วงเข้มคงที่ และข้อต่อนี้วมือเริ่มเกิดอาการแข็งทื่อหลังเสียชีวิต..."

หมอชิราควาวงมือลงบนท่อนแขนของซาโอะ ออกแรงรั้งตัวเธอไว้เบาๆ "พอเถอะ ซาโอะ... พอได้แล้วลูก... มานามิจากพวกเราไปตั้งแต่ช่วงที่สามถึงที่สามครึ่งแล้ว... เกือบสามชั่วโมงแล้วนะลูก..."

"ไม่! หนูไม่เชื่อ!" ซาโอะกรีดร้อง ปิดมือของแพทย์ชราออกอย่างบ้าคลั่ง เธอยังก้มลงบีบหัวใจพี่สาวต่อไปจนข้อมือทั้งสองข้างบวมช้ำและแดงก่ำ "พวกเราเพิ่งพาพี่รอดมาจากคารุอิซาวะ! หมอบอกว่าปอดของพี่กำลังสร้างเนื้อเยื่อใหม่... พี่กำลังจะหายดี! แล้วทำไม... ทำไมพี่ถึงต้องมาตายอยู่ในห้องนี้คนเดียว!"

เร็นจิก้าวเข้ามายืนประชิดขอบเตียง เขายื่นมือซ้ายที่สั่นเทาออกไป จับข้อมือทั้งสองข้างของซาโอะไว้แน่น รังร่างของหญิงสาวขึ้นมาจากแผ่นอกของคนตาย

"ซาโอะ... หยุดเถอะครับ" น้ำเสียงของเร็นจิทุ้มต่ำ เย็นเยียบ ทว่าแฝงไปด้วยความร้าวรานที่กรีดลึกถึงกระดูก "เธอไปสบายแล้ว... ร่างกายของเธอไม่รับรู้อะไรอีกต่อไปแล้ว"

คำพูดของเร็นจิเปรียบเสมือนดาบเล่มสุดท้ายที่ตัดสายใยความหวังทั้งหมดของซาโอะ หญิงสาวทรุดฮวบลงคุกเข้ากับพื้นข้างเตียง โอบกอดมืออันเย็นเฉียบของพี่สาวไว้แนบแก้ม ร่างทั้งร่างสั่นสะท้านไปด้วยเสียงสะอื้นไห้ที่ฉีกกระชากหัวใจของผู้ที่ได้ยิน ความเงิบงันอันหนาวเหน็บในห้องผู้ป่วยถูกกริดขาดด้วยเสียงร่ำไห้ของผู้ที่สูญเสียสิ่งยึดเหนี่ยวเพียงหนึ่งเดียวในชีวิตไปอย่างไม่มีวันหวนกลับ

เร็นจิยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น มือขวาของเขากำชะแลงเหล็กแน่นจนข้อขาขีต ความเจ็บปวดจากแผลไฟลวกที่สะบักขวาเทียบไม่ได้เลยกับเปลวเพลิงแห่งความเคียดแค้นและความรู้สึกผิดที่กำลังแผดเผาอยู่ในทรวงอก

เขาเคยสูญเสียผู้บริสุทธิ์ในอพาร์ตเมนต์อาดาจิเมื่อห้าปีก่อน...

เขาเพิ่งสูญเสีย ครุฮาระ เซอิจิ ผู้เปรียบเสมือนครูและเข็มทิศชีวิตไปในกองเพลิงชินคิบะ...

และบัดนี้... เขาก็ล้มเหลวในการปกป้องพี่สาวของซาโอะ

นายแพทย์ชิราคาวะถอนหายใจยาว น้ำตาแห่งความละอายใจไหลรินอาบสองแก้มของแพทย์ชรา "เป็นความผิดของตนเอง... ฉันน่าจะย้ายเธอไปซ่อนที่โรงพยาบาลในเมือง... อาการบาดเจ็บที่ปอดจากการสูดควันพิษที่คารุอิซาวะคงทำให้เกิดภาวะลิ่มเลือดอุดตันในปอดเฉียบพลัน หรือไม่ก็หัวใจวายฉับพลัน..."

"ไม่ใช่ครับ หมอชิราคาวะ"

เสียงของเร็นจิตั้งแทรกขึ้นซ้ำๆ น้ำเสียงนั้นราบเรียบ เย็นชา ทว่าเฉียบคมประหนึ่งใบมีดผ่าตัด

นายแพทย์ชิราคาวะเงยหน้าขึ้นมองสถาปนิกหนุ่ม "คุณว่าอะไรนะ ฮาเซงาวะ?"

"นี่ไม่ใช่ความตายจากโรคประจำตัว... และไม่ใช่ลิ่มเลือดอุดตัน" เร็นจิตันสายตาไปมองรอบห้องพักผู้ป่วย ดวงตาหลังกรอบแว่นของเขาเปล่งประกายเยือกเย็น "อากาศในห้องนี้ตายสนิท ปริมาณออกซิเจนเจือจางจน

แทบไม่เหลืออยู่ และไม่มีการหมุนเวียนของมวลอากาศแม้แต่ลูกบาศก์ฟุตเดียวก่อนานี้... นี่ไม่ใช่ความล้มเหลวของร่างกายมนุษย์ แต่เป็นความล้มเหลวที่ถูกจัดฉากขึ้นโดยสถาปัตยกรรม!"

คำประกาศของเร็นจิทำให้ซาโอะที่กำลังสะอื้นให้ชะงักงัน เธอค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมองเขาด้วยดวงตาที่แดงก่ำและสับสน

เร็นจิไม่เสียเวลาอธิบายด้วยคำพูด เขาหันไปลากบันไดอะลูมิเนียมพับสามชั้นที่วางอยู่มุมห้องน้ำ มาตั้งไว้กึ่งกลางห้องใต้แนวฝ้าเพดาน เขาปีนขึ้นไปยืนบนชั้นบนสุด ยกสองมือขึ้นดันแผ่นฝ้าเพดานยิบซั่มกันชื้นขนาดหกร้อยคูณหกร้อยมิลลิเมตรให้เปิดอ้าออก

กลิ่นไอน้ำมันสังเคราะห์และฝุ่นผงโลหะที่คุ่นเคยพวยพุ่งลงมาจากช่องว่างเหนือฝ้าเพดาน

เร็นจิดึงไฟฉายแทคติกัลขึ้นมาคาบไว้ที่ปาก ใช้มือซ้ายเหนี่ยวโครงคร่าวเหล็กชุบสังกะสี T-Bar พยุงตัว แล้วส่องลำแสงสว่างจ้าเข้าไปสำรวจแนวท่อลมปรับอากาศหลักด้านบน

สิ่งที่ปรากฏแก่สายตาของเขา... คือท่อลมเหล็กชุบสังกะสีหน้าตัดสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดหกร้อยคูณสี่ร้อยมิลลิเมตร ซึ่งเชื่อมต่อระหว่างกล่องกรองอากาศประสิทธิภาพสูง กับหน้ากากจ่ายลมเพดาน

และที่บริเวณ หน้าแปลนข้อต่อท่อลม เหนือแนวผนังแอร์ล็อก...

เร็นจิเฝ้ามองลำแสงสะท้อน เขามองเห็นรอยขีดขีดสดใหม่บนผิวสังกะสีอบฟอสเฟต น็อตสแตนเลสขนาด M8 จำนวนสี่ตัวที่ยึดหน้าแปลนมี

รอยบิดคลายออก และแนวเชื่อมต่อของท่อลมถูกดึงเฉียงศูนย์ออกจาก
ระนาบเดิมไปทางขวาอย่างผิดธรรมชาติ

เร็นจิดึงตั้บเมตรเหล็กกล้าความเที่ยงตรงสูงออกจากกระเป๋าสื่อ
ทางแกว ดึงลื่นโลหะทาบเข้ากับรอยต่อระหว่างหน้าแปลนทั้งสองท่อน

ระยะเบี่ยงเบนของแนวหน้าแปลน... สองมิลลิเมตรพอดี!

"ตรงนี้เอง..." เร็นจิพิมพ์ารอดไรรุ่น มือสั่นเทา "มันแอบงัดหน้าแปลน
ท่อลม... ปลดสลักลื่นวาล์วปรับแรงดันอากาศ!"

เร็นจิเอื้อมมือเข้าไปหลังชุดควบคุมมอเตอร์แดมเปอร์ เขาส่องไฟฉาย
ตรวจดูแขนโยกเชื่อมต่อ ก้านเหล็กที่ทำหน้าที่หมุนใบพัดวาล์วถูกถอดสลักพิ
นออก แล้วสลักด้านการติดตั้งกลับหลังหนึ่งร้อยแปดสิบองศา ส่งผลให้ระบบ
ปรับอากาศที่ควรจะเป็นเปิดหน้ากากจ่ายลม กลับกลายเป็นการปิดสนิทเมื่อ
ระบบสั่งการทำงาน!

"ยังไม่หมดแค่นั้น..."

เร็นจิล้วงมือลงไปใ้ในเบ้เครื่องมือ หยิบมิเตอร์วัดวงจรไฟฟ้าพกพาออก
มา เขาปรับย่านวัดความต่อเนื่องของวงจร เสียบสายวัดเข้ากับขั้วตรวจจับ

เขาเอื้อมตัวเข้าไปส่องตรวจสวิตช์ตรวจจับความดันต่างของระบบ
อากาศ ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญด้านความปลอดภัยของห้องความดันลบ ทำหน้าที่
ส่งสัญญาณเตือนภัยฉุกเฉินทันทีหากความดันอากาศในห้องเริ่มตกลงผิดปกติ
เมื่อเร็นจิเปิดฝาครอบสวิตช์ออก...